

El cinisme lingüístic espanyol i francès

CONCULCACIONS (137)

Aquesta qualitat dels espanyols i francesos arriba a cotes realment tan incomprensibles, que sols ells s'atreveixen a posar-les sobre la taula. No és més que el resultat d'aquells que no s'han sentit mai res i que tot el que han obtingut ha estat per mitjà del furt, el robatori i la destrucció dels demés, sigui Catalunya i tot l'àmbit de parla catalana, Euskadi, Galícia, Occitània, i altres, etc.

Aquesta és la realitat a Espanya i França, quan s'adonen que la seva nació s'extralimita i que tots els testimonis que han deixat fora del seu país (tant a Europa com a Amèrica) han estat d'una negativitat escandalosa, de mort, d'assassinat, d'apropiació indeguda per mitjà de la força militar, en determinats moments, amb l'obsessió de semblar alguna cosa important, quan la realitat, políticament parlant, és de la més rastrera actuació possible, pròpia de grans genocidis sense cap més pal·liatiu.

Si no estem prou convençuts de l'esguerro que és Espanya, per exemple, feu el favor de informar-vos del darrer invent i el contingut d'aquests indesitjables, en el seu darrer text espanyolista i caspós anomenat "*Manifiesto por la lengua común*", encapçalat per persones com "*Fernando Savater*", "*Félix de Azúa*", "*Alberto Boadella*", "*Carlos Martínez Gorriaran*", "*Mario Vargas Llosa*", "*Arcadio Espada*" i tota una sèrie de pedants que s'autoanomenen "*intelectuales*", en resum gent amb una capacitat de pensament descaradament espanyolista de vol tan baix com el puguin fer, granotes i gripaus, amb tot el respecte per aquests animalons. El cas de França és tant escandalós com el d'Espanya, també amb una sèrie de nacions que han absorbit de la manera més cruel, començant per la destrucció d'Occitània, la seva cultura i la seva llengua, a més d'altres, Bretanya, Alsàcia, etc.

En el cas espanyol, a sobre, aquesta colla de llumeneres s'autoqualifiquen de "*no nacionalistas*", ja que ells consideren que els tocats del bolet som, catalans, bascs, i gallecs, perquè defensem la nostra parla i els drets que els seus antecessors ens han arrabassat i ells continuen trepitjant.

El text al·ludit parla de la necessitat que el castellà o espanyol assoleixi el rang de "*lengua comuna para todos los españoles*". O sigui propugnen un esforç més per esborrar del mapa "*las lenguas no españolas*", que entorpeixen seriosament la "*nacionalidad española*". Nosaltres els fem nosa i les carnisseries que han aplicat, els semblen encara poca cosa i un treball per a acabar.

Aquest nou manifest ha tingut un divulgador de la categoria del diari "*El Mundo*". El dimoni els crea i ells s'ajunten. Sempre formen part de la mateixa llopada, disposada a destruir tot el que no sigui la "*España oficial*", l'únic reducte on tota aquesta colla de curts de gambals i irrespectuosos amb els demés, es troben còmodes.

Els catalans, tenim coses molt assenyades i contundents a dir-hi. Primera que nosaltres ni som ni hem estat mai espanyols ni francesos, i si se'ns hi considera en alguns cercles, es com a resultat de terribles guerres i imposicions dignes dels més anacrònics imperialismes. Segona, la nostra llengua és el català, tant si els agrada com si no i a resultes de la negació d'aquesta realitat no podem considerar ni el castellà ni el francès, com a altre cosa que unes llengües completament enemigues, de les que no volem ni sentir-ne parlar. Amb totes les consideracions que ens mereixin com a llengües cultes, però degut a com han actuat a Catalunya, les hem de rebutjar de pla i fer-les fora del nostre país, per la imposició que suposen.

Tot plegat demostra la impossibilitat de comprensió que una majoria d'espanyols i francesos tenen per a entendre altres maneres de ser.

Tinguem present que el català és molt més ric en matisos que el castellà i te una quantitat de paraules específiques per expressar conceptes que en castellà es veuen obligats a donar en molts cassos un doble sentit a les paraules, perquè no en tenen una de específica en moltes ocasions. Algun exemple: seny, vessar, regalim, capicua, esca, esquinçar, esqueixar, traspuar, enlloc, arreu, etc. en el cas francès no conec prou a fons la llengua per comentar aquest aspecte.

Per si això fos poc han de reconèixer que les "Homilies d'Organyà" (S.XII), el primer text català conegut, és possiblement anterior a les primeres manifestacions escrites en llengua castellana, cosa que no saben ni volen saber, perquè els espanyols resulten completament tancats en el seu "*nacionalismo español*" que és l'únic que consideren autèntic a tot el món conegut i per conèixer. Són així aquesta gent amb la que tant si vols com sinó ens ha tocat viure, i semblantment amb França.

Fora! de Catalunya aquests tipus de gent, que sols entenen el seu imperialisme més ranci, retrògrad, arcaic i cínic, a més d'acompanyat d'un odi encara més recalcitrant, vers el nostre país. **Ni Espanya ni França-Països Catalans, o de parla catalana, si voleu.**

Claudi Romeu, 26 de juny del 08